



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **D. D. L.**, zast. JUDr. Karlem Polákem, advokátem se sídlem Lorecká 465, Kutná Hora, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 2. 2014, č. j. OAM-7/ZA-ZA08-HA08-2014, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 15. 5. 2014, č. j. 45 Az 15/2014 - 42,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 15. 5. 2014, č. j. 45 Az 15/2014 – 42, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), kterým bylo výrokem I. zrušeno jeho rozhodnutí specifikované v záhlaví a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Výrokem II. mu byla uložena povinnost zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce na náhradě nákladů řízení částku ve výši 12 342 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci rozsudku.

[2] Stěžovatel zrušeným rozhodnutím zastavil podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném v posuzované době (dále jen „zákon o azylu“), řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, jelikož žádost byla vyhodnocena jako nepřijatelná podle ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu. Důvodem bylo, že žalobce neuvedl v této nové (v pořadí již druhé) žádosti o mezinárodní ochranu žádné nové skutečnosti relevantní pro řízení o udělení mezinárodní ochrany.

[3] V první žádosti o mezinárodní ochranu byla důvodem, pro něž žalobce žádal o udělení mezinárodní ochrany, snaha o legalizaci jeho pobytu a obava z jednání věřitelů ve Vietnamu. Stejný důvod uvedl i v nyní posuzované žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce si ve Vietnamu vypůjčil peníze s podnikatelským záměrem, jenž chtěl uskutečnit v Evropě. Podnikání se mu nezdařilo a nyní není schopen své dluhy splácet. Domnívá se, že dokud dluhy nesplatí, je ohrožen na životě. Nadto uvedl, že se dne 13. 12. 2013 oženil s paní N. T. H., vietnamskou

státní příslušnicí, která má na území České republiky povolení k dlouhodobému pobytu. I kvůli ní by v České republice rád zůstal, vedl s ní společný rodinný život a založil rodinu.

[4] Zatímco stěžovatel neshledal nové relevantní důvody pro posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany, krajský soud vyhodnotil jako novou skutečnost manželství žalobce a žalobcovo tvrzení, že jedním z důvodů, pro které podává žádost o udělení mezinárodní ochrany, je právě touha zůstat na území České republiky se svojí ženou. Krajský soud ze správního spisu zjistil, že manželství bylo uzavřeno až dlouho po skončení správního řízení o první žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany (rozhodnutí ve věci nabylo právní moci dne 30. 7. 2013) a jedná se tedy o novou skutečnost. Mezi důvody první a druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany spatřuje krajský soud rozdíl, závěry stěžovatele tak nemají oporu ve správním spisu a jeho rozhodnutí je proto nezákonné. Nebyly dány podmínky pro zastavení řízení, ale bylo zapotřebí rozhodnout ve věci meritorně. Krajský soud tedy stěžovatele zavázal, aby se v dalším řízení zaměřil na zodpovězení otázky, zda manželství žalobce může být důvodem pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany, aby zhodnotil konkrétní okolnosti uzavření manželství (zejména délku předchozí známosti žalobce a jeho manželky, skutečnost, zda žalobce v době uzavření manželství disponoval potvrzením o oprávněnosti svého pobytu apod.) a v návaznosti na to a případné další zjištěné skutečnosti, aby posoudil, zda lze toto manželství považovat za věrohodné.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalobce

[5] Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost, v níž uplatňuje námitky ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Má za to, že napadený rozsudek je nezákonný.

[6] Stěžovatel pokládá právní názor soudu, že jakákoli nová skutečnost, kterou žadatel o udělení mezinárodní ochrany sdělí v opakované žádosti, je důvodem pro meritorní posouzení věci, za nezákonný a odporující judikatuře Nejvyššího správního soudu. Tento názor je i v rozporu se smyslem a účelem ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu. Odkazuje přitom na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), v souladu se kterým je dle stěžovatele správní orgán rozhodující ve věci mezinárodní ochrany povinen zkoumat, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti či zjištění, týkající se důvodů pro udělení azylu či doplňkové ochrany, nikoli jakékoli nové skutečnosti a zjištění. Musí se jednat o novou skutečnost nebo zjištění relevantní z pohledu mezinárodní ochrany.

[7] Rovněž je nesprávný názor soudu, že by se měl stěžovatel zabývat tím, zda je uzavření manželství důvodem pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Stěžovatel odkazuje na znění § 12 a § 14a odst. 2 zákona o azylu, které uzavření manželství jako důvod pro mezinárodní ochranu vylučují, neuplatní se ani § 13 a § 14 citovaného zákona. Stejně tak judikatura Nejvyššího správního soudu považuje uzavření manželství za irelevantní skutečnost z pohledu mezinárodní ochrany. K tomu odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu, z nichž plyne, že ani uzavření manželství s občankou České republiky není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Jako nepodložený tak hodnotí závěr krajského soudu, že by manželství mohlo vést k udělení některé formy mezinárodní ochrany a rovněž odporuje zákonu závěr o naplnění podmínky uvedení nové skutečnosti dle § 10a písm. e) zákona o azylu.

[8] Nezákonný je dle stěžovatele i závazný pokyn soudu, aby se zabýval věrohodností manželství žalobce. Takový pokyn je nepřijatelný v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Byl by namíste, pokud by žalobce žádal o povolení některého z typů pobytu cizinců dle zákona

č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

[9] Stěžovatel tedy setrvává na svém názoru vyjádřeném ve zrušeném rozhodnutí. Uvádí, že vliv uzavření manželství a případného rodinného života žalobce na území České republiky je zkoumán v jiném řízení – řízení o správním vyhoštění. V souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu konstatuje, že právo na soukromý a rodinný život vyplývající z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) je primárně chráněno ustanovením § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, nikoliv ustanovením § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Zmínil rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Azs 3/2011 – 131, dle kterého dokonce ani uvedení nových skutečností nezakládá povinnost tyto nové skutečnosti zohlednit, pokud existují dostatečné záruky, že tyto nové skutečnosti budou posouzeny v novém správním řízení, například v řízení o správním vyhoštění. Ani v posuzovaném případě dle stěžovatele nebránilo krajskému soudu nic v tom, aby odkázal na předchozí rozhodnutí ve věci žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, případně na řízení o správním vyhoštění, které bylo se žalobcem rovněž vedeno.

[10] Výrokem II. uložil krajský soud stěžovateli uhradit žalobci náklady řízení z důvodu, že žalobce měl plný úspěch ve věci. Pokud by Nejvyšší správní soud kasační stížnosti vyhověl, odpadl by důvod „úspěchu ve věci“, a tedy i důvod pro plnění náhrady nákladů řízení. Výrok o náhradě nákladů se váže na výrok ve věci samé, proto je v kasační stížnosti vznesen i požadavek na zrušení tohoto výroku.

[11] Závěrem uvedl, že považuje kasační stížnost za přesahující jeho vlastní zájem, neboť v daném případě se jedná o pochybení soudu při výkladu práva a nerespektování konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, přičemž není vyloučeno, že k tomuto nerespektování bude docházet i v budoucnu. Soud uložil stěžovateli provést úkony, které se vymykají zjišťování naplnění důvodů udělení mezinárodní ochrany a svým charakterem spadají do řízení ve věci pobytu cizinců. S ohledem na uvedené považuje kasační stížnost za přijatelnou ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s.

[12] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby byl napadený rozsudek krajského soudu zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

[13] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že kasační stížnost není důvodná ani nesplňuje podmínky přijatelnosti dle § 104a s. ř. s. Důvodem pro zrušení správního rozhodnutí, který se stěžovatel snaží zastrčit citací judikatury Nejvyššího správního soudu, byla skutečnost, že stěžovatel označil uzavření manželství a snahu setrvat v České republice s manželkou za důvod uváděný již v dřívější žádosti. Tím se zcela vyhnul posouzení významu těchto nových skutečností z hlediska § 10a písm. e) zákona o azylu. Jeho rozhodnutí proto bylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a vnitřně rozporné. Žalobce souhlasí s krajským soudem, že v soudním řízení nebylo možné hodnotit obsáhlé a podrobně odůvodněné závěry, které stěžovatel uvedl ve vyjádření k žalobě, jelikož nebyly obsaženy v přezkoumávaném rozhodnutí. Totéž platí i o argumentaci v kasační stížnosti. Žalobce se domnívá, že vzhledem k uvedené vadě správního řízení kasační stížnost neobstojí. Neobstojí ani argumentace ohledně přijatelnosti kasační stížnosti, když rozpor napadeného rozsudku se zákonem a ustálenou judikaturou neexistuje. Obrana vnitřně rozporného a nepřezkoumatelného rozhodnutí nemůže přesahovat vlastní zájem stěžovatele. Proto žalobce navrhuje, aby kasační stížnost byla dle § 104a s. ř. s. odmítnuta nebo podle § 110 odst. 1, poslední věty, s. ř. s. zamítnuta.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je ve smyslu ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s. řádně zastoupen svým zaměstnancem. Ve věcech mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud dále v souladu s ustanovením § 104a s. ř. s. zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou.

[15] Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vyložil neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“. Znak tohoto pojmu jsou naplněny v případě „rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu“. Podle citovaného rozhodnutí je tedy kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany přípustná v následujících typových případech:

1. Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*
2. Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.
3. Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístež změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.
4. Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.*

[16] O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

- a) krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.
- b) krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

[17] V projednávaném případě dospěl zdejší soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatele přesahuje jeho vlastní zájmy ve smyslu shora uvedeného, jelikož v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno pochybení spočívající v tom, že krajský soud nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu.

[18] Za dané situace Nejvyšší správní soud napadený rozsudek v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů a v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. přezkoumal, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[19] Ve správním řízení o udělení mezinárodní ochrany stěžovatel primárně zkoumá, zda žadatel splňuje podmínky pro udělení azylu stanovené v § 12 předmětného zákona. Nespĺňuje-li tam taxativně stanovené podmínky, správní orgán dále posuzuje žadatelova tvrzení a zjištěný skutkový stav ve vztahu k dalším možným formám mezinárodní ochrany ve smyslu § 13 – 14b zákona o azylu, potažmo posuzuje, zda není na místě žádost zamítnout jako zjevně nedůvodnou na základě § 16 zákona o azylu. V případě, kdy žadatel podá opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, správní orgán nemá primárně povinnost se znovu zabývat splněním podmínek pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany, ale v první řadě je jeho povinností

zkoumat, zda jsou vyslovené důvody žádosti shodné jako v první žádosti, či zda jsou rozdílné (k tomu srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2009, čj. 3 Azs 45/2009 – 59). Proto i v následujícím soudním přezkumu je třeba předně posoudit samotné splnění zákonných podmínek pro aplikaci § 25 písm. i) ve spojení s § 10a písm. e) zákona o azylu.

[20] Rozhodnutí stěžovatele je tedy opřeno o § 10a písm. e) zákona o azylu, dle kterého je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná „*podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany*“. Jelikož stěžovatel shledal naplnění tohoto ustanovení, řízení o žádosti dle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil. Ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu bylo do tohoto zákona transponováno na základě směrnice Rady 2005/85/ES ze dne 1. prosince 2005 o minimálních normách pro řízení v členských státech o přiznávání a odnímání postavení uprchlíka (dále jen „procedurální směrnice“). Z procedurální směrnice primárně plyne i pravidlo, že žádosti o udělení mezinárodní ochrany nejprve podléhají předběžnému posouzení. V jeho rámci je pak posuzováno, zda opakovaná žádost obsahuje nové skutečnosti či zjištění, které významně zvyšují pravděpodobnost uznání žadatele za uprchlíka podle směrnice Rady č. 2004/83/ES ze dne 29. dubna 2004 o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (čl. 32 odst. 4). Teprve poté, v případě zjištění nových skutečností, které významně zvyšují pravděpodobnost uznání žadatele za uprchlíka, dojde k dalšímu posouzení žádosti.

[21] Přípustností žádostí o udělení mezinárodní ochrany v podmínkách právního řádu České republiky se podrobným způsobem Nejvyšší správní soud již zabýval, a to zejména v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 65. V něm dovodil, že žádost je možno považovat za přípustnou, pokud jsou kumulativně splněny dvě podmínky: 1) jsou uvedeny nové skutečnosti nebo zjištění, 2) musí se přitom jednat o takové skutečnosti či zjištění, jež nebyly bez vlastního zavinění žadatele předmětem zkoumání v předchozím řízení (shodně s rozsudkem citovaným v bodě [19] tohoto rozsudku). K tomu dodal: „*Za nové skutečnosti nebo zjištění je pak ve smyslu procedurální směrnice nutno považovat nikoli jakékoli nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by prima facie mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele. Ostatně v jiných případech by nové správní řízení pozbývalo jakéhokoli smyslu, protože jeho výsledek by byl předem daný a ve svém důsledku by takové správní řízení nekorespondovalo s požadavkem hospodárnosti vnímaným jakožto dosahování žádoucích výsledků s co nejmenšími možnými náklady.*“

[22] Hlavním smyslem a účelem institutu opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl bez vlastní viny uplatnit v předchozím řízení. Zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času, zejména o změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele.

[23] Lze tedy uzavřít, že ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu představuje jistý filtr, jehož prostřednictvím je možné propustit do dalšího opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany již jednou rozhodnutou věc. Jedná se přitom o výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté, *tzv. res iudicata*, resp. v daném případě *res administrata*. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto důsledně dbát na splnění obou výše uvedených podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu nové žádosti, jež může vést

k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.

[24] V posuzované věci je spornou otázkou, zda žadatelem uvedená skutečnost – uzavření manželství – je onou novou skutečností, pro kterou by mělo dojít k opětovnému meritornímu posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

[25] V souladu s výše uvedenou judikaturou zdejšího soudu platí, že aby mohla být nová skutečnost podkladem pro řízení o mezinárodní ochraně, musí mít z hlediska udělení mezinárodní ochrany určitou relevanci. Teprve v tom případě je nová skutečnost způsobitelným podkladem pro nové řízení. Uzavření manželství, jakkoli se jedná z hlediska žadatele o významnou událost, požadovanou relevanci nemá. To vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, který například v rozsudku ze dne 17. 9. 2003, č. j. 4 Azs 6/2003 – 55, vyslovil, že uzavření sňatku, a to ani s občanem České republiky, není zákonným důvodem, na jehož základě by vznikl právní nárok na udělení azylu v České republice (§ 12 zákona o azylu). Azyl za účelem sloučení rodiny dle § 13 zákona o azylu počítá pouze s udělením azylu rodinnému příslušníku azylanta. Pokud jde o tzv. humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu, samotná skutečnost manželství žadatele o azyl není důvodem hodným zvláštního zřetele tak, jak to má na mysli citované ustanovení zákona o azylu (k tomu například i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 Azs 3/2003 – 36). Ustanovení § 14a a 14b zákona o azylu rovněž svým zněním vylučují možnost aplikovat je na skutečnost uzavření manželství, pokud se nejedná o manželství s osobou požívající doplňkovou ochranu. Jestliže není relevantním důvodem pro udělení mezinárodní ochrany manželství s občanem České republiky, tím spíše není důvodem manželství s občankou Vietnamu, která se na území České republiky zdržuje na základě povolení k dlouhodobému pobytu.

[26] Je nutno dodat, že neposkytnutím ochrany manželu občana České republiky nebo, jako v posuzovaném případě, osobě požívající práva dlouhodobého pobytu v České republice, nedochází k zásahu do práva na respektování soukromého a rodinného života cizince. Žalobci v první řadě nic nebrání, aby své právo na rodinný život realizoval ve své vlasti, tím spíše, pokud jeho manželka je občankou téhož státu (když ustanovení čl. 8 Úmluvy neukládá všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi). Pokud hodlá svůj rodinný a soukromý život rozvíjet v České republice, pak by se měl snažit upravit svůj pobytový status dle zákona o pobytu cizinců, nikoli dle zákona o azylu. Právě ustanovení zákona o pobytu cizinců totiž primárně chrání právo na rodinný a soukromý život zakotvené v čl. 8 Úmluvy (k tomu srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 – 71).

[27] Z výše uvedeného plyne, že v opakovaném řízení o udělení mezinárodní ochrany nebyly vzneseny žádné nové skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žalobce. Pokud by stěžovatel znovu vedl řízení ve věci, musel by v souladu s výše citovanou judikaturou dospět k závěru, že uzavření manželství není skutečností, která by mohla mít vliv na posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Vést řízení, které je předem odsouzeno k negativnímu výsledku, by bylo v rozporu se zásadou hospodárnosti.

[28] Nejvyšší správní soud se tedy ztotožnil s názory stěžovatele. Není možné přiklonit se k závěrům plynoucím z napadeného rozsudku, kde krajský soud zavázal stěžovatele posoudit, zda by se na žalobce mohla vztahovat některá z forem mezinárodní ochrany. Stejně tak zkoumat, zda je manželství žalobce věrohodné, je v řízení o udělení mezinárodní ochrany nadbytečné. Stěžovatel, vázaný právním názorem krajského soudu dle § 78 odst. 5 s. ř. s., by se těmito nadbytečnými otázkami musel zabývat, ačkoli je předem zřejmé, že ani takovéto následné přezkoumání by nemohlo změnit výsledek řízení a nebylo by tedy ani ku prospěchu žalobci.

[29] Zdejší soud musí dát za pravdu žalobci v tom, že se stěžovatel měl k tvrzenému manželství žalobce ve svém rozhodnutí vhodněji vyjádřit, a není možné, aby nedostatky svého vyjadřování doháněl ve vyjádření k žalobě nebo v kasační stížnosti. Uvedené nedostatky však nejsou takového rozsahu, aby měly vliv na zákonnost rozhodnutí nebo na výsledek řízení. S ohledem na výše uvedené nemůže stěžovatel dojít k jinému závěru, než ke kterému došel.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Napadený rozsudek krajského soudu proto dle § 110 odst. 1, věty první, s. ř. s. zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení a novému rozhodnutí. V souladu s ustanovením § 110 odst. 4 s. ř. s. je krajský soud závěrem uvedeným v tomto rozsudku vázán.

[31] S ohledem na § 109 odst. 3 s. ř. s. byl zrušen nejen výrok I. napadeného rozsudku, ale spolu s ním i výrok II. o nákladech řízení, neboť je na výroku I. závislý. Nejvyšší správní soud tak zrušil napadený rozsudek ve všech jeho výrocích, jelikož výrok II. nemůže samostatně obstát. Nejvyšší správní soud tak vyhověl poslední námitce stěžovatele, ve které uváděl důvody pro zrušení výroku II. K totožnému výsledku by zdejší soud dospěl i bez uplatnění této námítky, z moci úřední. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne v souladu s § 110 odst. 3, větou první, s. ř. s. krajský soud v novém rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. srpna 2014

JUDr. Radan Malík
předseda senátu